

DYREKTYWA WYKONAWCZA KOMISJI 2014/111/UE**z dnia 17 grudnia 2014 r.****zmieniająca dyrektywę 2009/15/WE w związku z przyjęciem przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) określonych kodeksów i powiązanych zmian do niektórych konwencji i protokołów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/15/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 2 zdanie drugie,działając zgodnie z procedurą kontroli zgodności określoną w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002, aby zmniejszyć ryzyko wystąpienia kolizji między morskimi przepisami wspólnotowymi a instrumentami międzynarodowymi państwa członkowskie i Komisja współpracują ze sobą w celu określenia, w stosownych przypadkach, wspólnego stanowiska lub poglądu na właściwym forum międzynarodowym.
- (2) Dyrektywa 2009/15/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 391/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ stanowią jeden spójny akt prawny, konsekwentnie regulujący działania uznanych organizacji według tych samych zasad i definicji. Zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/15/WE w przypadku gdy państwo członkowskie podejmie w odniesieniu do statków podnoszących jego banderę decyzję o upoważnieniu organizacji do dokonywania inspekcji i przeglądów związanych z wydawaniem ustawowych certyfikatów, obowiązki te powierza ono wyłącznie uznanym organizacjom, co, zgodnie z art. 2 lit. g) tej dyrektywy, oznacza organizację uznaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009. W związku z tym zbiór zasad, na których podstawie uznawane są przedmiotowe organizacje, ma wpływ na oba powyższe akty.
- (3) Termin „konwencje międzynarodowe” w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 2009/15/WE oznacza Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu z dnia 1 listopada 1974 r. („konwencja SOLAS”) z wyjątkiem rozdziału XI-2 załącznika do niej, Międzynarodową konwencję o liniach ładunkowych z dnia 5 kwietnia 1966 r. („konwencja o liniach ładunkowych”) oraz Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z dnia 2 listopada 1973 r. („konwencja MARPOL”), wraz z odnoszącymi się do nich protokołami i zmianami, a także odpowiednimi kodeksami o statusie obowiązkowym we wszystkich państwach członkowskich w ich zaktualizowanej wersji.
- (4) Zgromadzenie IMO na swoim 28. posiedzeniu przyjęło Kodeks wdrażania instrumentów prawnych IMO (kodeks III), jak określono w rezolucji IMO A.1070(28) z dnia 4 grudnia 2013 r., jak również zmiany konwencji o liniach ładunkowych w celu nadania kodeksowi III mocy obowiązującej wraz z powiązaniem programem audytów państw bandery, jak określono w rezolucji IMO A.1083(28) z dnia 4 grudnia 2013 r.
- (5) Komitet Ochrony Środowiska Morskiego IMO (MEPC) przyjął na swoim 66. posiedzeniu zmiany protokołu z 1978 r. odnoszącego się do konwencji MARPOL, jak określono w rezolucji MEPC.246(66) z dnia 4 kwietnia 2014 r., oraz protokołu z 1997 r. odnoszącego się do konwencji MARPOL, zmienionej odnoszącym się do niej protokołem z 1978 r., jak określono w rezolucji MEPC.247(66) z dnia 4 kwietnia 2014 r., w celu nadania kodeksowi III mocy obowiązującej wraz z powiązaniem programem audytów państw bandery.

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 47.⁽²⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11).

- (6) Komitet Bezpieczeństwa na Morzu IMO (MSC) przyjął na swoim 93. posiedzeniu zmiany konwencji SOLAS, jak określono w rezolucji MSC.366(93) z dnia 22 maja 2014 r., oraz protokołu z 1988 r. odnoszącego się do konwencji o liniach ładunkowych, jak określono w rezolucji MSC.375(93) z dnia 22 maja 2014 r., w celu nadania kodeksowi III mocy obowiązującej wraz z powiązaniem programem audytów państw bandery.
- (7) MEPC na swoim 65. posiedzeniu oraz MSC na swoim 92. posiedzeniu przyjęły Kodeks uznanych organizacji IMO, jak określono w rezolucji MSC.349(92) z dnia 21 czerwca 2013 r.
- (8) MEPC na swoim 65. posiedzeniu przyjął zmiany do protokołu z 1978 r. odnoszącego się do konwencji MARPOL w celu nadania Kodeksowi uznanych organizacji mocy obowiązującej, jak określono w rezolucji MEPC.238(65) z dnia 17 maja 2013 r.
- (9) MSC na swoim 92. posiedzeniu przyjął zmiany do konwencji SOLAS oraz do protokołu z 1988 r. odnoszącego się do konwencji o liniach ładunkowych w celu nadania Kodeksowi uznanych organizacji mocy obowiązującej, jak określono w rezolucji MSC.350(92) i MSC.356(92) z dnia 21 czerwca 2013 r.
- (10) Oczekuje się zatem, że kodeks III i Kodeks uznanych organizacji wejdą w życie w okresie między dniem 1 stycznia 2015 r. a dniem 1 stycznia 2018 r., zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do przyjmowania, ratyfikowania i wejścia w życie zmian, określonymi w każdej z odnośnych konwencji IMO.
- (11) W dniu 13 maja 2013 r. Rada przyjęła decyzję Rady 2013/268/UE w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w odniesieniu do przyjęcia określonych kodeksów i powiązanych zmian do niektórych konwencji i protokołów⁽¹⁾. Zgodnie z art. 5 tej decyzji Rada upoważniła państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii i z zastrzeżeniem deklaracji zawartej w załączniku do tej decyzji, na związanie się zmianami, o których mowa w motywach (4) do (9) niniejszej dyrektywy.
- (12) W deklaracji załączonej do decyzji Rady 2013/268/UE stwierdza się, że państwa członkowskie uznają, że kodeks III i Kodeks uznanych organizacji zawierają zbiór minimalnych wymogów, które państwa mogą w stosownych przypadkach rozwijać i doskonalić w celu poprawy bezpieczeństwa na morzu i ochrony środowiska.
- (13) Stwierdza się w niej również, że żadne przepisy kodeksu III lub Kodeksu uznanych organizacji nie podlegają wykładni, która w jakikolwiek sposób zawęży lub ogranicza wypełnianie obowiązków państw członkowskich na mocy prawa Unii Europejskiej, w odniesieniu do definicji „certyfikatów statutowych” i „certyfikatów klasy”, zakresu obowiązków i kryteriów określonych dla uznanych organizacji oraz obowiązków ciążących na Komisji Europejskiej w zakresie uznawania, oceny i, w odpowiednich przypadkach, podejmowania działań naprawczych lub stosowania kar w odniesieniu do uznanych organizacji. W tej samej deklaracji zapisano również, że w przypadku audytu IMO państwa członkowskie oświadczają, że weryfikacja może dotyczyć tylko zgodności z tymi postanowieniami odpowiednich konwencji międzynarodowych, które zostały zaakceptowane przez państwa członkowskie, w tym zgodnie z warunkami omawianej deklaracji.
- (14) W porządku prawnym Unii zakres dyrektywy 2009/15/WE, jak również rozporządzenia (WE) nr 391/2009, obejmuje odniesienia do „międzynarodowych konwencji” opisanych w motywie (3). W związku z tym zmiany w konwencji IMO są automatycznie wprowadzane do prawa Unii w tym samym czasie, gdy wejdą one w życie na szczeblu międzynarodowym; dotyczy to również kodeksów o statusie obowiązkowym, takich jak kodeks III i Kodeks uznanych organizacji, które w związku z tym należą do instrumentów IMO istotnych dla stosowania dyrektywy 2009/15/WE.
- (15) Zmiany konwencji międzynarodowych mogą być jednak wyłączone z zakresu unijnego prawa morskiego zgodnie z procedurą kontroli zgodności, jeżeli spełniają co najmniej jedno z dwóch kryteriów określonych w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.
- (16) Komisja oceniła zmiany w konwencjach IMO zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 i stwierdziła, że między kodeksem III i Kodeksem uznanych organizacji a dyrektywą 2009/15/WE i rozporządzeniem (WE) nr 391/2009 występują liczne rozbieżności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 7.6.2013, s. 3.

- (17) Po pierwsze: w pkt 16.1 części 2 kodeksu III określono minimalną listę zasobów i procesów, jakie muszą ustanowić państwa bandery, obejmującą obowiązek zapewnienia instrukcji administracyjnych dotyczących m.in. certyfikatów klasy statku wymaganych przez państwo bandery do wykazania zgodności z wymogami konstrukcyjnymi, mechanicznymi, elektrycznymi bądź innymi wymogami danej konwencji międzynarodowej, której stroną jest państwo bandery, lub z wymogami przepisów krajowych państwa bandery. Jak opisano w motywie (21) poniżej, w prawie Unii dokonano jednak rozróżnienia na certyfikaty statutowe i certyfikaty klasy. Te ostatnie są dokumentami o charakterze prywatnym i nie są aktami państwa bandery, ani nie są wydawane w imieniu państwa bandery. Omawiany przepis kodeksu III odnosi się w rzeczywistości do konwencji SOLAS, rozdział II-1, część A-1, prawidło 3-1, które stanowi, że statki są projektowane, budowane i utrzymywane w zgodzie z wymogami konstrukcyjnymi, mechanicznymi i elektrycznymi określonymi przez instytucję klasyfikacyjną uznaną przez administrację zgodnie z prawidłem XI-1/1. 1. W konwencji SOLAS przedmiotem niniejszego wymogu uczyniono wyraźnie statek lub jego przedstawiciela prawnego w stosunku do państwa bandery. Ponadto, działając w charakterze instytucji klasyfikacyjnej, uznana organizacja wydaje certyfikaty klasy statku zgodnie z własnymi przepisami, procedurami, warunkami i prywatnymi ustaleniami umownymi, których państwo bandery nie jest stroną. Dlatego też powyższy przepis kodeksu III jest sprzeczny z rozgraniczeniem działalności w zakresie certyfikatów klasy i działalności w zakresie certyfikatów statutowych, które zostało wprowadzone w obowiązujących przepisach UE.
- (18) Po drugie: w pkt 18.1 części 2 kodeksu III nałożono na państwo bandery obowiązek ustalenia, „tylko w odniesieniu do statków upoważnionych do podnoszenia jego bandery”, czy uznana organizacja posiada odpowiednie możliwości techniczne, w zakresie zarządzania i badawcze, które umożliwiają wykonywanie powierzonych jej obowiązków. Na mocy prawa Unii aspekt ten jest natomiast traktowany jako wymóg do celów uznania, co znajduje odzwierciedlenie w kryterium A.3 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 391/2009, które stosuje się do całej floty w klasie danej organizacji, niezależnie od bandery. Włączenie powyższego przepisu kodeksu III do prawa Unii spowodowałoby ograniczenie stosowania kryterium A.3 w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 391/2009 do działalności uznanej organizacji wyłącznie w odniesieniu do statków podnoszących banderę państw członkowskich, co jest sprzeczne z obecnie obowiązującymi wymogami.
- (19) Po trzecie: zgodnie z pkt 19 części 2 kodeksu III państwo bandery nie może upoważniać swoich uznanych organizacji do stosowania w odniesieniu do statków innych niż uprawnione do podnoszenia jego bandery jakichkolwiek wymogów dotyczących m.in. ich reguł klasyfikacji, wymogów lub procedur. Zgodnie z dyrektywą 2009/15/WE państwa członkowskie mogą upoważniać organizacje do działania w ich imieniu w zakresie wydawania certyfikatów statutowych swojej flocie tylko pod warunkiem, że organizacje te zostały uznane i są monitorowane do tego celu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009. W związku z tym uznane organizacje jako takie muszą spełnić pewne wymogi obejmujące ich odpowiednie działania w odniesieniu do całej sklasyfikowanej floty, niezależnie od bandery. Odnosi się to do większości kryteriów określonych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 391/2009, jak również do innych zobowiązań, w szczególności do art. 10 ust. 4 tego rozporządzenia. Włączenie powyższego przepisu kodeksu III do prawa Unii spowodowałoby ograniczenie stosowania obecnych wymogów w zakresie uznawania określonych w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009, m. in. jeśli można je zakwalifikować jako zasady, wymogi i procedury, do działalności uznanej organizacji wyłącznie w odniesieniu do statków podnoszących banderę państw członkowskich.
- (20) Po czwarte: w sekcji 1.1 części 2 Kodeksu uznanych organizacji zdefiniowano „uznaną organizację” jako organizację ocenioną przez państwo bandery i uznaną za zgodną z wymogami części 2 Kodeksu uznanych organizacji. Natomiast art. 2 lit. g) dyrektywy 2009/15/WE stanowi, że uznana organizacja oznacza „organizację uznaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009”. Z oceny Komisji przedstawionej w motywach (21) do (23) wynika, że pewna liczba przepisów w części 2 Kodeksu uznanych organizacji jest niezgodna z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009. W związku z tym uznana organizacja w rozumieniu Kodeksu uznanych organizacji nie spełniałaby wszystkich wymogów rozporządzenia (WE) nr 391/2009, a co za tym idzie — nie byłaby zgodna z definicją uznanej organizacji określoną w prawie Unii.
- (21) Po piąte: w sekcji 1.3 części 2 Kodeksu uznanych organizacji zdefiniowano „certyfikację i usługi statutowe” jako jedną kategorię działań, do których przeprowadzania w imieniu państwa bandery uznana organizacja jest uprawniona, wliczając w to wydawanie certyfikatów odnoszących się zarówno do wymogów statutowych, jak i wymogów związanych z klasą. Tymczasem w definicjach określonych w art. 2 lit. i) oraz k) dyrektywy 2009/15/WE wprowadzono wyraźne rozróżnienie na „certyfikaty statutowe”, czyli certyfikaty wydawane przez państwo bandery lub w jego imieniu zgodnie z konwencjami międzynarodowymi, oraz „certyfikaty klasy”, czyli dokumenty wydawane przez uznaną organizację, działającą w charakterze towarzystwa klasyfikacyjnego, poświadczające zdolność statku do określonego użytku lub świadczenia określonych usług, zgodnie z regułami i procedurami ustanowionymi i opublikowanymi przez tę uznaną organizację. Z powyższego wynika, że w prawie Unii certyfikaty statutowe i certyfikaty klasy są odrębne i mają różny charakter. Certyfikaty statutowe mają charakter publiczny, natomiast certyfikaty klasy mają charakter prywatny, ponieważ są wydawane przez towarzystwa klasyfikacyjne zgodnie z ich własnymi regułami, procedurami i warunkami. Wynika z tego, że certyfikaty klasy wydane dla statku przez uznaną organizację w celu potwierdzenia zgodności z regułami i procedurami klasyfikacji, również w przypadku przeprowadzenia weryfikacji przez państwo bandery w celu potwierdzenia zgodności z rozdziałem II-1, część A-1, prawidło 3-1 konwencji SOLAS, są dokumentami o ściśle prywatnym charakterze, które nie są ani aktami państwa bandery, ani aktami wykonywanymi w imieniu jakiegokolwiek państwa bandery. Jednak w Kodeksie uznanych organizacji systematycznie pojawiają się odniesienia

„certyfikacji i usług statutowych” wykonywanych przez uznaną organizację „w imieniu państwa bandery”, co jest sprzeczne z prawnym rozróżnieniem wprowadzonym w prawie Unii. Niezależnie od tej sprzeczności przyjęcie omawianego przepisu Kodeksu uznanych organizacji jako normy w porządku prawnym Unii w sposób oczywisty zagrażałoby możliwości dalszego egzekwowania w UE wymogów w zakresie uznawania zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009, które odnoszą się do ogólnej działalności organizacji, niezależnie od bandery. Ze względu na związek między obydwoma instrumentami, który wyjaśniono w motywie (2), ryzyko to odnosi się również do dyrektywy 2009/15/WE.

- (22) Po szóste: w sekcji 3.9.3.1 części 2 Kodeksu uznanych organizacji ustanowiono mechanizm współpracy między uznanymi organizacjami na ujednoczonych zasadach określonych przez państwo bandery w celu znormalizowania, w stosownych przypadkach, procesów dotyczących certyfikacji i usług statutowych dla państwa bandery; w sekcji 3.9.3.2 części 2 tego samego kodeksu wprowadzono natomiast zasady ramowe określone przez „państwo bandery lub grupę państw bandery”, aby uregulować współpracę uznanych organizacji dotyczącą aspektów technicznych i aspektów związanych z bezpieczeństwem „certyfikacji i usług statutowych dla statków [...] w imieniu danego państwa lub państw bandery”. Na mocy prawa unijnego współpracę między uznanymi organizacjami reguluje natomiast art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 391/2009, w którym na uznane organizacje nałożono obowiązek okresowego konsultowania się między sobą w celu zachowania równowagi i harmonizacji reguł i procedur oraz ich wprowadzania w życie, oraz określono zasady wzajemnego uznawania, w odpowiednich przypadkach, certyfikatów klasy dla materiałów, wyposażenia i komponentów. Dwa powyższe procesy współpracy na podstawie art. 10 ust. 1 odnoszą się do prywatnej działalności uznanych organizacji, działających w charakterze instytucji klasyfikacyjnych, i w związku z tym mają zastosowanie bez względu na banderę. Włączenie powyższego mechanizmu współpracy określonego w Kodeksie uznanych organizacji do prawa Unii spowodowałoby ograniczenie zakresu współpracy określonego w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009 do działalności uznanych organizacji wyłącznie w odniesieniu do statków podnoszących banderę państw członkowskich, co jest sprzeczne z obecnie obowiązującymi wymogami.
- (23) Po siódme: sekcja 3.9.3.3 części 2 Kodeksu uznanych organizacji jest identyczna z pkt 19 części 2 kodeksu III; w związku z tym względy przedstawione w motywie (19) odnoszą się w równym stopniu do tego przepisu Kodeksu uznanych organizacji.
- (24) Żaden element przepisów kodeksu III lub Kodeksu uznanych organizacji nie powinien ograniczać zdolności Unii do ustanawiania, zgodnie z Traktatami i prawem międzynarodowym, odpowiednich warunków przyznawania uznania organizacjom, które ubiegają się o upoważnienie ze strony państw członkowskich do wykonywania w ich imieniu czynności z zakresu przeglądu statków i certyfikacji, aby zrealizować cele Unii, a w szczególności zwiększyć bezpieczeństwo na morzu i poprawić ochronę środowiska.
- (25) System wzajemnego uznawania certyfikatów klasy dotyczących materiałów, wyposażenia i komponentów ustanowiony w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 391/2009 może być egzekwowany jedynie na terytorium Unii w odniesieniu do statków podnoszących banderę państw członkowskich. W odniesieniu do statków zagranicznych akceptacja odpowiednich certyfikatów pozostaje w gestii właściwych państw bandery niebędących członkami UE, wykonujących swoją wyłączną jurysdykcję, przede wszystkim w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS).
- (26) Na podstawie własnej oceny Komisja stwierdziła, że przepisy kodeksu III i Kodeksu uznanych organizacji, o których mowa powyżej, są niezgodne z dyrektywą 2009/15/WE i z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009, a co za tym idzie — ze względu na związek z obydwoma instrumentami wyjaśniony w motywie (2) — z dyrektywą 2009/15/WE, i należy je wyłączyć z zakresu stosowania tej dyrektywy. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 2 lit. d) dyrektywy 2009/15/WE.
- (27) Ponieważ Kodeks uznanych organizacji wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 2015 r., niniejsza dyrektywa powinna wejść w życie jak najszybciej po jej opublikowaniu.
- (28) Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) nie wydał opinii na temat środków ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Uznano, że niezbędny jest akt wykonawczy, i przewodniczący przedłożył komitetowi odwoławczemu projekt aktu wykonawczego do dalszego rozpatrzenia. Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią komitetu odwoławczego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 2 dyrektywy 2009/15/WE lit. d) otrzymuje brzmienie:

- „d) »międzynarodowe konwencje« oznaczają Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu z dnia 1 listopada 1974 r. (SOLAS 74) z wyjątkiem rozdziału XI-2 załącznika do niej, Międzynarodową konwencję o liniach ładunkowych z dnia 5 kwietnia 1966 r. oraz Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (MARPOL) z dnia 2 listopada 1973 r., wraz z odnoszącymi się do nich protokołami i zmianami, a także odpowiednimi kodeksami o statusie obowiązkowym we wszystkich państwach

członkowskich, z wyjątkiem pkt 16.1, 18.1 i 19 części 2 kodeksu wdrażania instrumentów prawnych IMO oraz sekcji 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 i 3.9.3.3 części 2 Kodeksu uznanych organizacji IMO, w ich zaktualizowanej wersji.”

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2015 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2016 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa członkowskie określają sposoby dokonywania takiego odniesienia.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący
